

РЕШЕНИЕ

№ 22442

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7397** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от К. Г. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез пълномощника си адв. Г. срещу Решение № 2223 от 13.05.2024 г. постановено по АНД № 1208/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 7-ми състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 6697247, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП ѝ е наложено административно наказание "глоба" в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21 ал. 1 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие на материалния закон и при нарушение на административнопроизводствените правила. Според касатора направените изводи на съда изложените в мотивите на оспореното решение не съответстват на събрания и приложен към АД доказателствен материал. Счита, че представените доказателства не доказват по безспорен начин признаците на цитираното в ЕФ административно нарушение. По тези съображения се иска отмяна на решението и на потвърдения с него ЕФНГ. Претендира разноски.

Касаторът, К. Г. С., редовно призована в съдебно заседание, не се явява, не

изпраща представител.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител в писмени бележки, изразява становище за неоснователност и недоказаност на подадената касационна жалба, а постановения съдебен акт за правилен и законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Ответникът, редовно призван, не изпраща представител.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за валидност, допустимост и правилност на оспорения съдебен акт.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба серия К № 6697247, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на касаторката е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 25.11.2022 г., в 13:51 часа, в [населено място], товарен автомобил „А. Ку 3“ с рег. [рег.номер на МПС] се е движил по бул. „Б. шосе, до № 326, с посока на движение от [улица]към Околовръстен път като е бил заснет с автоматизирано мобилно техническо средство - преносима видео-радарна система (на триножник) за регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на номера и комуникации тип Cordon M2 с № MD1196, което отчело скорост на движение на автомобила от 82 км/ч. при максимално разрешена скорост от 50 км/ч. за населено място или превишаване на разрешената скорост с 32 км/ч., като водачът на посоченото МПС е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, поради което на основание чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, му е наложена глоба в размер на 400 лева.

Установено е по делото, че товарен автомобил „А. Ку 3“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на лизинговата компания „Порше Лизинг“ ЕООД и е с регистриран ползвател касатора - К. Г. С., с ЕГН [ЕГН].

На следващо място се установява от протокол № 08-СГ-ИСИС от 15.03.2022 г. за проверката на преносима видео-радарна система за регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на номера и комуникации тип Cordon M2, дата на вписване на техническото средство в БИМ, решение за одобрение на средството от Държавния метрологичен институт в Х., протокол за използване на автоматизираното техническо средство за контрол на скоростта на дата 25.11.2022 г., както и ежедневна форма на отчет за дата 25.11.2022 г., автоматизираното мобилно техническо средство Cordon M2 с № MD1196 на 25.11.2022 г., за времето от 12:00 до 14:00 часа, е било позиционирано в [населено място], бул. „Б. шосе, до № 326, с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, и обслужвано от полицейски служител И. Л. със служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС], като същия служител е притежавал Сертификат за успешно завършен курс на обучение № Cordon M2 20200826/31 от дата

26.08.2020 г. В протокола за използване на АТСС изрично е посочено, че на местоположението му ограничението на скоростта за движение е до 50 км/ч. за населено място. Установено е, че посоченото автоматизирано мобилно техническо средство - преносима видео-радарна система (на триножник) за регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на номера и комуникации тип Cordon M2 с № MD1196 към дата 25.11.2022 г. е било технически изправно, видно от протокола за проверка.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалвания електронен фиш.

Решението на районния съд е валидно и допустимо и правилно.

По наведените пред настоящата инстанция възражения за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на процесния фиш, с които е засегнато правото на защита на санкционираното лице, касационният съд намира следното:

В ЕФ нарушението правилно е квалифицирано по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, съгласно която разпоредби при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта от 50 км. т.е. в случая в ЕФ е посочена нарушената разпоредба съгласно изискването на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Посочването в електронния фиш на всички елементи от обективна страна на състава на нарушение по чл. 21 ЗДвП дава възможност на касатора да разбере какво нарушение му е вменено и да организира защита си по него, което в случая е безспорно сторено.

Фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция. Всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност, са установени и удостоверени. При установяване на нарушението няма допуснати съществени процесуални нарушения.

Противно на релевираните в касационната жалба твърдения, обосновано и в съответствие с представените доказателства СРС е приел за установено извършеното нарушение и липсата на допуснати в хода на АНП съществени процесуални нарушения. Видно от приложените във въззивното производство доказателства, в административнонаказателната преписка се съдържа Протокол за използване на АТСС от дата 15.03.2022 г., надлежно оформен. Мястото на констатиране на нарушението е описано в представения Протокол за използване на АТСС и съответства на отразеното в приложената към ЕФНГ снимка. От тези доказателства безспорно се установява както мястото, на което е било разположено АТСС, така и мястото, на което е измерена и заснета скоростта на процесния автомобил. Тези доказателства, безспорно установяват, че нарушението е заснето в границите на населено място, в което допустимата максимална скорост на движение е 50 км/ч. Предвид това правилно е прието както от АНО, така и от въззивния съд, че нарушението е по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, както е посочено и в ЕФНГ.

На следващо място, обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството

на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо и след като в нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП не е предвидено като задължително условие посочването на конкретен издател, датата на издаване и срок за обжалване на електронния фиш, то липсата им не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на електронния фиш.

Възражението, че е нарушена процедурата в чл. 186, ал. 4 от ЗДвП е неоснователно. В настоящия случай безспорно е спазена е процедурата по чл. 186, ал. 4 ЗДвП, като с оглед спецификата на взаимоотношенията между това ЮЛ собственик и касаторката, тя е посочена в свидетелството за регистрация като ползвател на автомобила, респективно правилно ЕФ е връчен на същата.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания ЕФНГ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. ЕФНГ е законосъобразно издаден и правилно е потвърден по изложените от СРС мотиви. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл. 14, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл. 107, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл. 105, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН (писмени по чл. 127 НПК вр. чл. 84 ЗАНН), подложени на проверка по чл. 107, ал. 5 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират.

Предвид изложеното и доколкото обжалвания ЕФНГ съдържа всички необходими реквизити за издаването на валиден и законосъобразен електронен фиш, посочени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП, спазена е разпоредбата на чл. 189 ЗДвП и са правилни и обосновани фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да го потвърди.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба,

решението на СРС, с което е потвърден ЕФНГ следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, вр. чл .63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2223 от 13.05.2024 г. постановено по АНД № 1208/2024 г. по описа на Софийски районен съд,7-ми състав.

ОСЪЖДА К. Г. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи съдебни разноски в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

председател:

членове: